

22. 2. 2026 – První mesiáš umírá

1. čtení: Mk 7, 5-13 + Mt 9, 13-15

Píseň: S256 – „Apoštolská“

Základ kázání: 1Sam 31

Kázání: Milí shromáždění,

tak zemřel první pomazaný král Božího lidu – mašijach, mesiáš. Velmi stručně. Velmi smutně. Jaký opak Davida, který ve stejné chvíli zachraňuje všechny unesené ze Siklagu. I všechnu kořist. Ačkoli ho jeho vlastní chtěli ukamenovat. Jak dlouhým příběhem!

Až to skoro vypadá, jako by i biblický vypravěč chtěl být se Saulem rychle hotov. *Už konečně* rychle hotov. Vždyť jak šílených zel se Saul dopouštěl! Nechal vyvraždit všechny nevinné kněze v Nóbu. A pak přihlížel, jak šílený cizinec Dóeg z Edómu vraždí rodiny kněží. I celé město.

Opakovaně se pokoušel zavraždit Davida. Ačkoli ten pro něj porazil Goliáše. Bojoval proti Pelištejcům. Hrou na citaru odháněl dokonce zlého ducha od Hospodina. A sám David mohl Saula několikrát zabít – a neudělal to, navzdory radám svých věrných.

Saul nechal naživu Amálekovce i jejich kořist – také proto ve chvíli Saulovy smrti proti nim bojoval *David*. Klidně by býval Saul nechal zabít svého syna Jónatana – protože snědl trochu medu. Kdyby se Jónatana nezastal lid proti svému králi. V dnešním příběhu ale už jsou Saulovi věrní pobiti. A David je vyhnán z pelištejského vojska. Jónatana tak nemá kdo zachránit. Ani jeho bratry. Ani Saula samotného.

Saul také neoprávněně obětoval Hospodinu – jako král si uzurpoval pravomoce i kněžské. A nakonec si nechal věštit od nekromantky. Poté, co právě takovéto jasnovidce, kouzelníky, věstce i z mrtvých nechal vyvraždit.

Tak bychom vlastně měli mít radost, že jsme se takového krále „zbavili.“ Že už je veta po takovém vládcu. Tak přece vnímáme dodnes mnohem *méně zlé* lidské vládcu!

Tak proč se z té Saulovy smrti radují jen jeho nepřátelé? David bude hned v další kapitole naříkat smutnou písní nad Saulovou smrtí. *Tím* započne svou královskou vládu. Hle, mesiáš!

A válečníci ze Saulova rodného města už dlouho se Saulem raději už vůbec netáhli. Vždyť byl naprosto šílený! Tak se od něj „distancovali.“ Ale

když se k nim donesly nechutnosti, které Pelištejci provedli se Saulovým tělem – i jeho synů – vyrazili do akce.

Ačkoli jich byla hrstečka proti pelištejským armádám. Ačkoli jistě byla i na hradbách města právě Saulova mrtvola střežena. A dále posmívána, zneužívána. Vydali se mu *projevit úctu*. Šílenému, zlému, hříšnému králi. Velmi špatnému panovníkovi. Místo aby měli radost, že už jim nebude dělat ostudu. Jako to děláme dodnes i my vůči mnohem méně zlým a šíleným vládcům.

Ale taková už je Bible. Protože Boží zjevení: Stále znovu *proti* lidské přirozenosti. Stále znovu *proti* tomu, co za normální a přiměřené považují lidé. Před třemi tisíci lety. V 21. století. Protože člověk se nezměnil. A svět vlastně také ne. Jen jsme ještě o něco rozmazlenější – o kolik víc nám vadí mnohem menší zla! O kolik *méně* jednáme *proti větším* zlům!

Kdo by projevil úctu až davidovskou vůči Saulovi – nebo jábešských bojovníků? Vlastnímu nepříteli! Nebo jen neoblíbenému, sobeckému politikovi? Riskovali bychom válečnou výpravu na nepřátelské území? Pro zohavenou mrtvolu šíleného krále? Nebo alespoň svých nejbližších?

A přesto *my* máme dodnes Starý zákon za ukrutný a zlý. Tvrdý a drsný. Přestože se v něm znovu a znovu lidé chovají *milosrdněji* než křesťané i dnešní. I vůči svým nepřátelům. Lépe než tolik „křesťanů“ vůči už svým nejbližším.

Tak se vydali jábešští muži démonskou nocí. Aby z nich sňali zohavené tělo šíleného krále. Za kterého se styděli tak, že do boje s ním už dlouho nechodili. A vzali také těla jeho synů. A pak uctivě pochovali kosti jich všech. Až abrahamovsky pod tamaryškem (Gn 21, zejm. v. 33).

A pak se postili. Kdyby těch „nepředstavitelných“ biblických jednání pro evangelíky bylo málo. Ti nevinní muži se postili. Ti hrdinové, kteří riskovali tolik pro někoho, kdo byl zlý, hrozný, strašný člověk – i vládce. Za koho se styděli. A po velmi uctivém pohřbu takového muže se *postili*. Což nám hezky vyšlo, v týdnu začalo letošní předvelikonoční postní období.

Jak názorné je jejich jednání i v postu: Podivné, nelogické, nesmyslné a zdánlivě zbytečné – stejně vnímáme půst. Sebeodříkání. „Zbytečné je brát si, co mám rád,“ jsme před chvílí zpívali. Vždyť tak málo dobrého přece máme! Tak si to musíme vždy pořádně užít – když už na to „náhodou“ dojde. Pořádně se nacpat dorty, masem, koláči, alkoholem a kdejakou další pochoutkou.

Vždyť se máme tak špatně!

V křesťanství pak o to úsměvněji, že neděle se zvláštním způsobem mezi postní dny *nepočítá*. Ale přesto postním dnem *zůstává*.

Protože také to dělal Kristus. I v tu neděli, kdy se jako vzkříšený dával poznat svým učedníkům i ženám, které ho doprovázely. Místo aby měl „alespoň po smrti pokoj.“ Místo aby šel rovnou na nebesa.

Jak dovedně porušujeme Boží přikázání! A nahrazujeme je lidskými naukami. A tak ctíme Boha marnou zbožností, lidskými naukami, prázdnými řeči.

Ačkoli i ten samý Ježíš dobře připomněl, že i jeho učedníci se postit *budou*. A tak se postili. Znovu a znovu a znovu. Vždyť to byli Židé! Jedinou výjimkou byl ten rok, možná dva, kdy chodili s Ježíšem.

A hlavně: Právě sebeodříkání *Ježíšovo* tolik chceme! Tolik chválíme! *Chceme* jeho chudé vtělení na Vánoce – ačkoli sami děláme i na Vánoce opak. *Chceme* jeho chudý, služebný život – ačkoli sami děláme opak. *Chceme* jeho odříkání se božského, moci, lidské vlády, vlivu – a děláme sami opak?

Chceme chudou církev – ale pak pláceme, že nám nemá kdo zaplatit faráře. Ani je dělat. Že nám nemá kdo zaplatit opravu kostela. Ani údržbu. Nakonec ji ani provést – přece se nebudeme namáhat na „svém“ sboru! To by totiž bylo sebeodříkání, sebeobět – a tak půst. Něco tak hrozně zbytečného...

A tak zříct se jen něčeho dobrého, chutného, oblíbeného na zhruba měsíc před Velikonocemi je drtivě většině evangelíků cizí. Včetně nejvyšších představitelů této „církvě.“ Postní písně ve zpěvnících také *nenajdeme*. K čemu by přece sebeodříkání mohlo být?

K poslušnosti. K následování Kristova příkladu. K bytí Božím obrazem. K bytí příkladem ostatním. Ke spáse. K patření do Kristovy Církvě. K pokoře. K sebeponížení. K nahlédnutí nejprve sebe sama očima *dobrovolného* odmítání toho, co sami chceme. A pak stejně Boha, od kterého to samé chceme pořád. Ale přece nebudeme sami dělat, co je napsáno v Bibli!

Tak koho a proč by zajímala taková víra? Naše děti? Naše kamarády, známé? Naše nepřátele? Boha?

A koho naopak zajímá víra *biblická*? Ať už Davida nebo těch jábešských mužů nebo Kristova? I všech dalších, kteří se samozřejmě postili. Samozřejmě byly jejich životy plné sebeodříkání. Sebeoběti.

Přestože tolik lákavých lidských nauk učilo opak. Pelištejci se nepostili. Amálekovci také ne. Kenaanci také ne – a kolik různých kmenů to bylo. Asyřané se nepostili. Babylóňané se nepostili. Římané také ne. A v Egyptě *jen* kněží *jen* před vykonáváním *některých* obřadů. Protože *normální* je se *nepostit*. To může dělat jen nějaký náboženský blázen. A i to

jen v těch náboženstvích, která přežila tisíciletí. A hlásí se k nim 80% všech lidí na planetě i *dnes*.

Tak zjišťujeme krásně biblicky ironické: *Většina* obyvatel planety se v současném „světském“ světě postí. Drtivá většina křesťanů. Muslimů. Hinduistů. Buddhistů. Židů. A naopak z těch náboženství, které se nepostili vůbec nebo takřka vůbec, nepřežilo dodnes vlastně žádné. Ačkoli byly a jsou lákavé právě hodováním, přežíváním se, orgiastickými obřady, svátky i „bohoslužbami.“ *To* by přece mělo být rozšířeno po celém světě – *takové* kultury, kulty a náboženství!

A kromě odborníků o nich v podstatě nikdo ani neví, že existovaly.

A v jaké situaci je nyní ČCE? V tuto chvíli sedí v našich kostelech po celé republice cca 7500 dalších evangelíků. Jsme tedy obskurní sektou na okraji společnosti, jejíž *ani jméno* v podstatě nikdo nezná. Z této církve odchází každých deset let 30-50% lidí. Takže jsme na kolejích tisíciletími-ovšedřených náboženství, nebo mizejících v propadlišti dějin?

Jestli „náhodou“ nemáme blíž k Saulovi než k Davidovi. K Pelištejcům než k jábešským válečníkům. K pohanství a světské společnosti než ke křesťanství. K hodování, pitkám, užívání si života než k sebeodříkání. Sebeoběti. Postu. K následování příkladu lidské přirozenosti než k příkladu Krista. K obrazům lidským než k obrazu Božímu. K lidským naukám než k Bibli, svatým Písmům, Božímu zjevení.

K vlastním pocitům a myšlenkám a chtěním a zvykům než ke službě potřebným. K sebestřednosti než k plnění dobrých povinností – třeba i dobře. A třeba i činění něčeho dalšího navíc. Jestli náhodou nemáme blíž k sebestřednosti, sobectví a sebespokojenosti než k *nezištnosti*.

Ačkoli právě to druhé tak moc chceme od ostatních. Očekáváme od vlastně všech. Včetně Boha. Ačkoli bez toho nezištnosti *nemůžou* fungovat dobré lidské vztahy. Natožpak skupiny nebo společnost. Natožpak křesťanská církev.

Protože nezištnost, sebezapření i sebeodříkání jsou nápadně Boží. V malém i velkém. Na Velikonoce i Vánoce. I každou neděli. Aby lidské životy nekončily tak zoufale, a přitom zbytečně, jako také Saulův. Vždyť i Saul znovu a znovu viděl opačný příklad Davidův. Aby si vybral spásu, záchranu.

Vždyť Bůh je tak milosrdný, že i po smrti toho tak strašného Saula mu prokázal tolik milosti. Protože půst je v první řadě pokáním. **Amen**

Píseň: EZ308 – Jezu Kriste, štědrý kněže; 1.-8. sloka